

Titel: Udrag fra Philosophiske Smuler

Citation: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. K4", i *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. K4*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1988 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ps-kom-shoot-ps-182.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. K4

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

◀ **han var utilbøielig ... (cfr. Phaedrus § 229 E)** : I begyndelsen af Platons dialog *Faidros* spadserer Sokrates og den unge Faidros ud af byen for at finde et roligt sted, hvor de kan samtale. Da det sted, de ankommer til, er knyttet til et gammelt sagn, får det Faidros til at spørge, om Sokrates tror, at sagnet er sandt. Sokrates svarer da, 229d-230a: »Ærlig talt, Faidros, saa finder jeg, at den Slags Spekulationer nok kan være meget yndige; men de kræver en Mand, der er svært dygtig og en energisk Slider, som der saa sandelig ikke er nogen Grund til at misunde, om ikke af anden Grund, saa fordi han efter Løsningen af dette Spørgsmaal konsekvent maa se at faa en Forklaring stablet paa Benene, af hvad Kentaurerne er for nogle Væsener, og saa er der Chimaira, og dernæst tropper der en hel Vrimmel op af de ligesaa mærkværdige Gorgoner og Pegasos'er, og Masser af andre fantastiske Skabninger, rene Uhyrligheder, som man ikke aner hvad man skal stille op med. Og hvis man nu ser skeptisk paa alle disse Fænomener og vil anlægge et rationelt Synspunkt paa hvert af dem, saa vil man behøve en Masse Tid, da man vil komme til at tumle med en Opgave, hvor der hverken er Ende eller Begyndelse. Dertil har jeg absolut ikke Tid. Og Grunden, min kære Ven, er den, at jeg endnu ikke er naaet til at kende mig selv, hvad Indskriften i Delfi jo siger man skal. Naar jeg nu stadig er uvidende om dette, kan du nok forstaa, jeg finder det latterligt at spekulere paa uvedkommende Ting. Derfor lader jeg nu saadanne Ting staa ved deres Værd, slutter mig til, hvad der i Almindelighed tros derom, og – som sagt – undersøger ikke saadant noget, men mig selv, for at klare, om jeg er et Uhyre, der er mere uberegneligt og hidsigt end selve den ildsprudende Tyfon, eller om jeg er et mere fredeligt og usammensat Væsen med Andel i det guddommelige og fri for alt det tyfoniske« (*Platon Skrifter* (221,2) bd. 6, s. 16f.). Pegasus, Gorgonerne og Tyfon er alle skikkelser fra den gr. mytologi: Pegasus er den vingede hest, der ved Medusas død opstod af hendes blod, idet hun havde haft et elskovsforhold til havguden Poseidon; en Gorgo er et skrækindjagende kvindeligt væsen, hvis blik forvandlede enhver, der mødte det, til sten. Den kendeste af de tre gorgoner er Medusa, mens de to andre er Stheino og Euryale; titanen Tyfon er det sidstfødte barn af Jorden og Tartaros (underverdenens dyb), og fremstilles som et uhyre med vældig kraft, med hundrede dragehoveder, hvis øjne spruder ild. Under en kamp mod Zeus blev det styrtet og kastes ned i Tartaros, hvorfra det har givet sig til kende ved vulkanudbrud. I Tennemanns *Geschichte der Philosophie* (216,8) bd. 5, 1805, s. 302, henvises med Sextus Empiricus til denne passage (243,16), hvilket SK optegner i et udkast til *Johannes Climacus eller De omnibus dubitandum est* (jf. *Pap.* IV B 10,10).

I trykt udgave: Bind 4 side 242 linje 24